

Всеукраїнсько-особистісна депресія

Ірина Коса

Я знаю безліч слів,
Я маю декілька облич,
Я маю тисячі думок,
Деколи падаю я долілиць...
А потім стрімко підіймаюсь
і знову "берега пускаюсь".

Хоч знаю я багато слів,
Та часто нічого сказати.
Бодай, що-небудь вже скажи!
Та ж ні, НЕ МОЖУ, краще промовчати,
Щоби у вирву злості інших, не пірнати.

Я маю декілька облич.
Доволі часто так буває,
Що хтось так сильно окриляє...
і посмішка з'являється одразу,
А потім змінюється на відразу.

І падаю я деколи щосили в землю,
Чому у землю?
Бо не відчуваю тіла...
Не пам'ятаю, що й коли хотіла...

Лише лежу та й думку я гадаю,
Коли це все закінчиться... не знаю...
Ееех... знову в пристрасті із демоном пірнаю...
... Нічого ти не вдієш, це життя,
Метаморфози. Трансформації. Злиття
Душі, та серця й обов'язково тіла,
і... РОЗУМУ... (ледь не забула)!
Його включати зовсім не хотіла...
Так хаотично все...

Ой, СТОП!..
Достатньо думати, копатись
В розумну особистість чи дурненьку гратись!

В теперішні часи... часи "ВелікорОсії",
Де люди — представники гидотної емісії,
Забула я вже зовсім про кіно дискусії, євроекскурсії, міждержжкомісії,
На зміну їм прийшли ракетоносії, репресії, диверсії.

Ой, знову... СТОП!
Дайте пігулки від депресії!

... О тааак, деколи падаю я долілиць,
Та змінюю знов сотні тих думок, облич,
І завжди я встаю, а тут... Не встала!

Чекатиму ще тижні два чи три.
Як сказано, "Пророком",
який вже має сотні тих іудівських облич
Й не моргне оком...